

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік 20 кор.
на пів року 10 кор.
на чверть року 5 кор.
на місяць 170 кор.

За границею:

на цілий рік 16 рублів
 або 36 франків
на пів року 8 рублів
 або 18 франків
Одноразове число по 16 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска» — 3 Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що день крім неділь і руских свят в 5½ год пополудні.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Домбровського (Хорушицьки). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереження. — Реклямації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Нова сесія державної ради.

(X) Відрочена 18. грудня 1902. р. державна рада збирає ся сьогодні на нову сесію, щоби вести дальшу роботу, але яку? Чи дальше вести обструкцію, чи взяти ся до дійсної законодавчої роботи? На се питання годі вже тепер дати певну відповідь. А вжеж від відповіді на се питання є записима розвизка вельми важних справ не лише внутрішньої, але й заграничної політики австро-угорської монархії. Як-раз тепер на черзі такі питання, від яких залежить, чи Австро-Угорщина дальше задержить своє великодержавне становище поміж європейськими могутними державами, чи ні. Першою точкою дневного порядку нинішнього засідання державної ради є затверджене бруксельської цукрової конвенції. Се є справа, яка зовсім рішучо доторкує ся великодержавного становища монархії серед інших європейських держав. Сю конвенцію заключили вправді Австрія і Угорщина яко дві окремі держави, але щож вийде з сего, наколи угорський сойм затвердить бруксельську конвенцію а австрійська рада державна ні? Такий вислід був би для Австрії прямо неможливий.

Але бруксельська конвенція є ще дрібною справою в порівнянню з таким важним і досягим ділом як австро-угорська угода. Австро-Угорщина мусить наконецно з огляду на могутність держави уладити справу свого цлово-торговельного союзу. В угорським соймі при всім завзяту Кошутівців дасть собі Сель імовірно раду з сею справою, але на австрійську раду державну не можна покладати певної надії. Отсе друга важна і досягла задача, яку повинна би рада державна поладити, позаяк з нею в тісній звязи остає віднова торговельних договорів з сусідними європейськими державами.

Отсі три великі задачі а крім тих ще четверту — ухваленє військового закона і помноженє контингенту рекрутів — мала би рада державна в теперішній сесії поладити. Наколиб Чехи не покинули обструкційної тактики, якою послуговували ся в осінній сесії, тоді нема ніякого сумніву, що теперішня сесія була би вельми коротка, позаяк держава була би приневолена иншим способом дійти до полагоди сих задач, від яких зависиме єствованє і великодержавне становище монархії.

Недільні ухвали виконного віділу молодоческого сторонництва в Празі позвляють бодай здогадувати ся, чого можна сподівати ся по новій сесії державної ради. Треба признати, що сі ухвали менше некористні, як можна було думати. Можна було іменно сподівати ся, що виконний віділ ухвалить, щоби чеські відпоручники виступили з уговорних конференцій і щоби чеські послы зараз почали дальшу обструкцію в раді державній. Тимчасом ухвалено вибрати комісію з трех (Крамарж, Форшт і Пантучек), яка має виробити начерк язикового закона і предложити конференції яко відповідь на начерк д-ра Кербера, а

тактику в раді державній полизшено рішено парламентарної комісії і чеського клубу. Сі ухвали не дають ще вправді поруки життєности ради державної, бо чеський клуб може ще ухвалити обструкцію. Одначе се річ важна, що переговорів з Німцями не зірвано, не розбито уговорних пересправ, що вже в Празі не накинено чеським послам обструкції і можна сподівати ся, що бодай що-до бруксельської конвенції, яка вельми живо обходить Чехи, яко край цукроварний, і що-до військової предлоги з огляду на найвисші круги, не схотять Чехи піддержувати обструкції.

Загадочний є лише один уступ ухвали виконного віділу праского, іменно, що молодоческе сторонництво висловлює готовість, обрадувати над деякими спірними політичними справами без огляду на відносини до правительства. Які се мають бути справи, які і де мають се бути наради, чи в раді державній чи е сторонництва, сего не сказано виразно. Може се має бути тою бічною фірточкою, якою позвляє ся вийти чеським послам з дотеперішньої обструкційної блуканини, удекшити їм перехід з обструкційного на опозиційне становище.

Якнебудь годі напевно покладати надії на сі ухвали, всеж таки се є знаменна річ, що в Празі зважали на те пильно, щоби не зривати мостів, які би Чехів довели до порозуміння з Німцями, до діяльної роботи в раді державній, до парламентарної полагоди австро-угорської угоди, яку обидва міністерства в тих днях в Пешті вже довершили. Можна отже на основі всіх тих познак дійти до вислїду, що теперішня сесія не є так безвиглядна і безнадійна як минувша, а чи так оно є, покаже ся небавом.

Коя кують, а жаба ногу наставляє.

Як звісно, головною запорою полагоди чесько-німецкого спору є жаданє Німців задля правно державного становища німецкого языка. Отже з тої ради виснувало собі *Slowo polskie* нагоду для зазначеня свого вшепольского становища в ось який спосіб:

«Мусимо стояти твердо на сїм становищу народнім і правно-державнім(!), що Галичина є частию Польщі(!), є польським краєм(!!) і лише(?) польський язык повинен бути урядовим язиком. Се становиско не відоймає Русинам справедливого права (се польска великодушність!), послуговувати ся своїм язиком у відносинах з властями в судах, в шкільництві і т. д. Справа, з причини якої забираємо виносє (справа о. Петра Петрицкого), знаменито вияснює становище польської мови. Руский сьвященик, як приватний чоловік і як член духовної корпорації, в кореспонденції з властями може уживати свого матерного языка і навіть вимагати, щоби в сій мові прислано єму письма (ну, прошу!). Але сей сьвященик є заразом урядником цивільного стану і в крузі порученого єму діланя с. є веденя метрикальних книг є підвласним політичній властї, для якої мовою внутрішнього урядованя є єдино(?) польський язык. Отже в метрикальних справах має не лише обовязок

приймати польські письма(!), але навіть відповідати на них єдино на польській мові(!). Громада, як одиниця самоуправи, має право уживати руского языка в кореспонденції з автономічними і правительственными властями, але в крузі порученого діланя та сама громада підлягає політичній властї, є подекуди(?) єї органам та у внутрішнім урядованю(!), а тимбільше в кореспонденції з політичною властїю(!) повинна послуговувати ся виключно польською мовою.

«Те все не є достаточо виясненє та упорядкованє (ага!), вимагає доповнєнь (хаба!) і дав причину до непорозумінь, до змагань змішати на нашу шкоду (ніс для табакерки, чи табакерка для носа?) істнуючий стан річи. В послїдних часах правно-державне становище (!!!) польского языка стало загроженє, єго права уменшені і то на жаль, з ініціятиви людий, що стоять на чолі найвисших магістратур в краю. П. Бобжинський самовільно (!) перестроїв польські учительські семінарії на утраквістичні, б. намісник і президент висшого краєвого суду видали тайні обжички задля узгляднюваня рускої мови у внутрішній службі. В польським університеті львівським, помимо корвского загалом покїчченя справи, зробили Русини вже перший пролом (!), який усильно старають ся розширити. Дрібна в сути річи справа, яка дала нам причину до написаня статї (консеквентне поступованє о. Петрицкого в обороні прав руского языка) є новим замахом (!?) на права польского языка.

«Треба сему рішучо зробити кєнець (!) і права польского языка вияснити та упорядкувати, а відтак законодавно забезпечити. Не можна справи засадничо і практично так далекосяглої оставити зависимою від зичливости для нас найвисших сфер і польських парламентарних впливів у Відні, а тимбільше від личних поглядів високих урядників Поляків. Бо як нас учить досвід, не лише не стоять они твердо на сторожи прав польского языка, але самі довільно можуть їх уменшати. Ще не є нині виключеною небезпечність шаблянового (!) управильненя язикової справи в Австрії державною радою. (Отут чепить боляк!) Сій небезпечности належить запобічи завчасу, або принайменше зменшити єго далекосяглість — управильненєм та утрєвалєнем прав польского языка в Галичині (яко правно-державного!) зарівно супротив урядової німеччини, як і супроти замахів Русинів. Средства і способи відповідні не тяжко найти, однак передовсім треба сильно і консеквентно стояти при засаді, що однаково в теперішній, як тимбільше у відокремїшвеній Галичині польський язык мусить мати права і становиско державного языка (!) внутрішньої мови урядованя всяких властей (!).»

Коментар до сего злишний, бо містить ся вже в заголовку.

Про організацію торговлі покладками.

(Надіслана статя).

(Дальше).

Вивіз покладків з Галичини вносьє річно без сумніву суму около 30 мільонів корон, але з огляду що, через лиху консервацию псує ся багато з нагромадженого товару, як се случилось недавно в Відні, де в магазинах акцій

ного товариства для торгівлі згрупадили галицькі купці 2 1/2 мільйонів яєць, котрі оказались цілком зіпсуті і не придатні до ніякого ужитку, проте тую величезну квоту можна зредукувати до одної третьої частини, то все таки край наш стягає з заграниці за покладки около 10 мільйонів корон.

Через зіпсуття великого запасу покладків поносить купець дитячу страту, а надто случася часто, що несовісний заграничний купець старає ся визискати таку ситуацію в свою користь, як того бували вже приміри. На пр. галицький купець висилає під адресою заграничного купця, з котрим стоїть в торговельній звязи, вагон покладків, а той отримавши товар, телеграфує до него, що він після поданої ціни не може спродати покладків, і подає з своєї сторони далеко меншу ціну. Щож має робити в такому случаю галицький купець? Годі завертати назад цілий вагон покладків і нема рахунку їхати єму самому на місце, проте приєтає на подану заграничним купцем ціну, очевидно з своєю стратою. Щоби таких страт уникнути, більші купці мають в Лондоні і інших великих містах заграничних своїх заступників, свого якого кривника або иншого солідного чоловіка, на котрого може спустити ся, оплачуючи єго річно. Заступники такі, знаючи місцеві відносини і обставини, не дадуть ся обманути, але противно, знають використати кожду догідну хвилю в торгівлі для того інтересу, котрий заступають. З галицьких купців мають своїх заступників в Лондоні Бішль з Коломиї і Кон з Підволочиска.

Висилкою вагонів за границю диригують тутешні купці в той спосіб, що не спроваджують товару до свого осідка, а лише кажуть своїм посередникам наладувати вагон і вислати єго там за границю, де є попит за покладками і прито мають надію скоро збути товар. Звычайно в протягу 14 днів по висилці вагону торг є закінчений, значить, до 14 днів вертає ся вложений капітал wraz з барисом. Тут примічаю, що в однім вагоні містять ся 115 до 130 пачок, отже в однім вагоні о 130 пачках буде 194.400 яєць. Найліпші покладки в Галичині походять з золочівського округу, показує ся, що там наші хлібороби мають найліпший доїб, а центрами, куда головню вивозять і довозять яєць, то суть англійські міста: London, Southampton, Liverpool, Goole, Grimsby, Hull, Bristol, Harwich, Newhaven, Tolkestone, Dover.

Що-до переведення організації торгівлі покладками яко інтересу під рускою фірмою, то се — після моєї гадки — є на разі неможливе. Брак у нас не тільки фахових людей, але що важнійше, не було у нас ще часу вишколити людей з правдивим зміслом купецким і випле-

кати у них то почуття точности і ретельности, а при тим оборотности, що є ціхою кождого доброго купця. Ми починаємо робити доперва перші кроки на поли промислу і торгівлі, а наше крамарство, з котрого можуть виробитись з впливом часу до згаданого інтересу відповідні люди, находить ся ще в пеленках. Притім не треба забувати і на то, що нинішня торгівля вимагає певної інтелігенції, набутої дорогою практики, солідности в інтересах та витривалости і нинішній купець мусить тримати крок з загальним поступом, бо інакше той, що не держить з поступом, пропаде безслідно, як пропали наші купці безрогами, як хвлять ся до упадку наші купці-бойки. Се не повинно однако відстрашувати наших людей від торгівлі, ані зн-охочувати їх до підприємств; противно, з енергією повинні братись до діла, та поступенно здобувати собі чимраз ширший терен для торговельних операцій, а навіть до певної міри ризикувати, бо де нема ризика, там і нема зиску.

Може мені схоче хто закинути, що в Галичині мусить бути яка-така організація торгівлі покладками, коли вивозять з краю товару річно на кілька мільйонів корон? Признаю, що така організація існує, але чи приносить она відповідні користі самим продуцентам, чи причиняє ся она до піднесення хову дробу і взагалі, чи інтерес народний користає що з того? — то инше питанє, котре на тепер полишаю на стороні. Тут скажу лише, що та галузь торгівлі находить ся нині виключно в руках жидівських, а систем організаційний дасть ся поділити на 4 групи купців, а то: 1) на купців-посередників, 2) купців-самостійних, 3) на акційні товариства експортові і 4) на так звані гельдарів.

О купцях-посередниках нема що багато говорити, бо ті скуповують покладки малими партиями від продуцентів по селах, або на торгах по місточках та містах, і доставляють закуплений товар купцям-самостійним і акційним товариствам експортовим.

Купецькі фірми, що самостійно ведуть торгівлю покладками на великі розміри, находять ся лише в Підволочисках, Золочеві, Коломиї і Величці. Кожда з тих фірм має численних посередників для закупна товару і кожда з них оперує самостійно в меншій або більшій районі, і так: купець Бішль з Коломиї має своїх посередників не тільки в Коломиї і околиці, але має також свої філії по місточках, котрі сягають по Золочів, Броди, Підволочиска, Ходорів.

Купець Кон оперує в околиці Підволочиска, але переважно російськими покладками. Щоби мати понятє, на як велику скалю веде сей купець торгівлю покладками, нехай се послужить,

що в 1898. р. вислав 2291 вагонів покладків за границю. Купець Веґман з Золочева висилає тижнево 6 вагонів.

Акційні товариства для експорту яєць находять ся в Ярославі, Бохні і Підгужу під Краковом. Они оперують в той спосіб, що мають на провінції своїх посередників, котрі доставляють їм товар для вивозу вагонами за границю.

Так звані гельдарі не беруть на себе ніякого ризика, лише присилають від менше заможних купців до експорту наладовані вагони і відсилають їх до місця призначення, за що кажуть собі платити від кождих 100 К 2% провізії, а крім того еще відповідний % від вартости експортованого ними товару. Гельдарі отже мають найбільший дохід, бо не поносять ніякого ризика, а побирають лише зиски за транспорт.

Майже всі галицькі купці вивозять покладки до Гамбурга або Лондону, а також до фабричних міст над Реном. Транспорт вагону яєць з Підволочиска до Лондону коштує 952 корони, а з Тернополя 944 марок. Отже з Тернополя до Лондону транспорт є дорожній як з Підволочиска, а то длатого, що з Підволочиска іде під маркою російскою.

В Галичині і Буковині є всіх місць збірних для покладків 35, а то: Сучава, Іцкана, Новоселиця, Чернівці, Снятин, Коломия, Станиславів, Бучач, Гусятин, Бурштин, Ходорів, Підволочиска, Тернопіль, Золочів, Броди, Сокаль, Рава руска, Городок коло Львова, Розвадів, Мостиска, Перемишль, Ліско, Сянок, Риманів, Ярослав, Ряшів, Сендзішів, Дембиця, Коросно, Ясло, Тарнів, Бохня, Новий Санч, Величка і Підгужа коло Кракова. (Конець буде)

З ПОЛІТИЧНОГО ПОЛЯ.

В обох парламентах, угорскім і австрійскім станула на деннім порядку цукрова справа. В угорскім соїмі прийде она в пятницю на денний порядок, а доселі звичають, що цукрову конвенцію прийняло вже ліберальне стороництво, яке, як звісно, становить там переважуючу більшість. В австрійскім парламенті цукрова справа вже перейшла наради окремої анкети, яка осягнула порозумінє з фабрикантами сирого і білого цукру у всіх засадничих точках та предложила вислід своїх нарад правительству до дальшого трактованя. Як Politik доносить, Молодочехи готові відступити від обструкції супротив цукрової конвенції, але під услівем, що она буде внесена в виді наглого внесеня. Slavische Correspondenz потверджує,

Др. Ярослав Окуневский.

ІЗ КРЕТИ.

Діяло ся се 1890-го року, коли я перший раз навістив сей остров. А нагода була така:

Був собі чоловік, жив та умер і похоронили ми єго на Креті.

„Був дід Мовька, мав ся з легонька...“

Казка.

Казка, та не цілком.

Се був мій товариш і плавали ми разом на однім судні. А що то значить «плавали», розуміє достоту лиш той, хто сам ходив по морю.

Ми вертали ся вже в Европу.

Порт-Саїд се ніби то Африка — а для нас вже віяло Европою по довгім бурлакованю по «чорних землях». Се вже майже дома.

— Слухай, товаришу, — каже він до мене, — я вже після телеграму до дому. Мама і сестра прийдуть стрічати нас. Я тебе познакомлю з ними. Сестра була ще підроскомом, як я прощав ся з нею... Який я радий, який я радий!

І пійшов на міст держати службу.

— За тиждень будем дома! — відкликнув ся він до мене з моста.

— Держи лиш «курє» домашній та «роби» вітер — відказав я єму.

На варті зробило ся з ним недобре.

Кріпив ся він, не дав ся — та не міг додержати своєї чотирогодинної служби.

Трясла єго та пропасниця, що набрав ся єї в Африці.

Чотири дні лежав хорий.

Чотири дні? Що се? А які они довгі, коли сидиш при постели дорогого товариша.

Боже! Боже, змилосерди ся!

Одної, передпоследної ночі підняв ся він.

Очи єго заблесли.

Не вжеж переломила ся та зловіща хвороба?

Він такий молодий, такий крепкий, такий здоровий! Всего двацять пять років.

— Ах, як темно, всюди темно. Мамо, дорога мамо! не вжеж умирати мені?!

До пам'яті не прийшов уже більше.

Над ранком закликав трубач усіх людей на поміст.

Вийшов і командант із своєї каюти.

Стяг поставлено на пів машта.

— Умер наш товариш, котрого ми всі любили; помер, не побачивши землі рідної, а до неї так близько. Помолім ся за упокій душі єго!

І всі матрози, що стояли рядом на палубі, почали хрестити ся і возніс ся «Отже наш» до неба на всіх языках, кілько їх є в австрійській імперії.

І нарядили ми єго на палубі під стягом, а на домовині поставили шаблю й капелюх — і завернули на остров Крету та похоронили єго там на християнськім кладовищі. І цілий полк турецького війська виступив віддати воєнну честь помершому товаришеви.

А за кілька день прибули ми до дому.

Там рідні ждали повороту єго з довгої дороги.

Ждали — не діждали ся.

Я мусів передати їм сумну звістку.

Серце мені стискало ся. Я, хоч невинний, чув ся переступником, коли застукав у двері їх мешканя, щоби передати їм сю звістку.

* * *

І знов я на Креті.

Пійшов я на християнське кладовище, щоби помолити ся на могилі товариша і вінець там положати.

Все на світлі приходить...

І вінець мій дурниця — і молитва моя невірна пустиня — се лиш спомин товариша.

Усі ми «прах», як стоїть в Письмі св'ятім.

А поруч могили мого товариша стоять нові могили.

«Johann Kralj, Gefreiter des 87 Infanterie Regts» — «Николай Гринченко, рядовий жатомирського полка» — і таких могил із написами і без написів стоїть тут поруч пятьдесят, коли не більше.

Усі вони померли в силі віку.

І за ними плачуть сестри і матери.

За що? по що?

Европейский концерт!

А що дієть ся у нас дома — на нашій рідній землі?

«Видиш скалинку в оці ближнього твоего, а бревна в своїм оці не видиш».

Каена, 18. грудня 1897.

Штрауса «Смерть і воскресення». Музикальні круги можуть бути лише вдячні управі «Льв. Фільгармонії», іменню п. Челяньському, що він знаходить їх з літературою музичною так все-сторонньо. Подивляємо притім невтомну працю першого дірідента «Льв. Фільгармонії». — Ректор Берліоз (1803—1869) не пішов слідом французьких класиків (своїх попередників) І. Филипа Рамо (1683—1764) і Ерн. Гретрого (1741—1813), з тим менше сучасного німецького класика Бетховена (+ 1837), а вступив відразу на окрему дорогу, зуживаючи інструментальну музику до ілюстрації душевних найрізноманітніших гадок та мислей, поривів, чутств і пристрастей. В згаданім «епізоді з життя артиста» намірив Берліоз змалювати музикою свою нещасну, молодечу любов до знаменитої артистки драматичної англійської, miss Smithson. Музика мала віддати его любовні турани і его задрість і тихі сльози і розпуку і привиди по зажитім опіюмі, будьто він убив свою любку, будьто его ведуть на лобне місце під гільотину будьто він найшов ся по смерті посеред оргій покольних сил, чортів і чарівниць, що витають его висками і ди-

ким сьміхом враз з его зрадливою любкою... Се все хотів Берліоз відобразити інструментальною музикою. Чи відобразив? Се велике ще питанє, але змагаючи до сеї химерної цілі, Берліоз положив дійсно великі заслуги на полі розвою інструментальної музики своїми комбінаціями інструментів, закраскою своїх інвенцій — коротко кажучи — зужитєм ефектів інструментальних. Сю заслугу его узнає весь музикальний сьвіт. Дорогою ним указаною пішли відтак Лист, а в найновіших часах Рихард Штраус, покекуди Массенет, Гольдмарк і другі, хоч з немалою резервою. — Капріцію Корсакова подобало ся.

Н. В.

Телеграми.

Відень, 15. січня. В державній радї по відчитаню внесень та інтерпеляцій приступлено до дискусії над наглядим внесенєм п. Фресля в справі язикових відносин на державних залізницях в Чехах.

Відень, 15. січня. На дневнім порядку нишнього засідання державної ради є 72 наглядих внесень, а між ними 66 внесень чеських послів.

Відень, 15. січня. Гр. Льоняй буде судовою дорогою доходити, хто перший подав вість про его розвід з гр. Стефанією.

В бруксельських кругах говорять, що сю чутку пустила кліка бельгійського двора і хотіла тим чином довести до розводу гр. Льоняя зі своєю женою.

Рим, 15. січня. Кардинал Пароччі помер нині в ночи на серцеву недугу.

Берлін, 15. січня. Коло міста Тангеру в Марокко веде ся зажерта борба межі султанськими військами а повстанцями.

Йоганнесбург, 15. січня. Чемберлен мав згодити ся з провідниками Бурів і мав приречи їм, постарати ся о державну позичку 30 міль фунтів штерлінгів на заложене нових фарм і на підмоги для Бурів.

COLOSSEUM Ernesta Thorna

у Львові, в пасажи „ГЕРМАНА“ ул. Сонішна
Найславнійша програма!
від 1. до 16. січня 1903.

При співучасті військової музики 30. п. п.

1) Увертура. Реклямограф. 2) Les deux Arosos, жонглери. 3) М. Маревска, польська куплетистка. 4) Дружина Тома, акробати. 5) Lilly Tiso, англійська співачка і тансерка. 6) Vindobona, комічно-музикальний квартет. 7) Американський біоскоп: Похорони «короля армат» Круппа. 8) Орхестра. 8) Борба силачів, до якої зголосили ся шампіони з Галичини, Угорщини, Туреччини, Сиберії, Німеччини, Швеції і Америки — разом 10.

Що дня о 8. год. вечером велике представленє. В неділю і сьвята два представлення. Що лятниці High-Life представленє. Білети вчаснійше можна замовляти і набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. у Львові.

Начерки

Олекси Кузьми
I. том

можна набувати в Ставропигійській Книгарни у Львові по ціні 2 К за гарно оправл. примірник. (з почт. пересил. о 45 сот. більше).

— РІК ЗАСНОВАНЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечень

Львів, ринок ч. 10. (дім «Просьвіти»).

є одиноким руским Товариством асекураційним.

Фонди «Дністра» з днем 31. грудня 1901.

Дністер

Фонд резервний	386.402	кор.	83	сот.	} разом 645.383 кор. 59 сот.
Резерва премії	205.227	"	"	"	
Резерва спеціальна	6.000	"	"	"	
Фонд емеритальний	47.753	"	76	"	

«Дністер» обезпечає будинки як також збіже і пашу проти шкід огневих. Всі три ВП. Ординарияти припоручили «Дністер» Веч. Духовенству і всім вірним.

Оплата премії в «Дністрі» є уміркована, а чистий зиск — надвижку з оплат — розділяє

«Дністер» межі своїх членів яко звороти. В р. 1900. і 1901. виносить зворот 8%. Шкоди виплачує «Дністер» дуже скоро, а опінку шкід переводить разом з делегатом і 2 членами місцевими. До 31. грудня 1901. виплатив «Дністер» 5.075 відшкодовань в сумі 2,656.787 кор.

Члени «Дністра» можуть без перешкоди зятягати позички в Банку кравів і касах ощадности, бо каси ті приймають поліси «Дністра» при позичках гіпотечних.

На жите можна обезпечати через «Дністер» — капітали на дожитє, посмертні капітали, посаги, ренти і т. д. — кравівським Товаристві, а з провізії від тих обезпечень відступає «Дністер» часть на рускі добродійні цілі.

Агенції передає «Дністер» радо селянам, господарям, особливо де нема «Дністра». Агенти заробили 349.486 кор. провізії.

Селяне! убігайте ся тільки о агенції «Дністра».

Від огню обезпечайте ся тільки в «Дністрі».

На жите обезпечайте ся тільки через «Дністер».

Розклад поїздів залізничних обовязуючий від 1-го мая 1902.

(Приїзд і від'їзд поданий після часу середно-європейського).

Поїзд посп. особ. приходить о годяні		до Львова		Поїзд посп. особ. відходить о годяні		зі Львова		
1.35	6:10	з Кракова, Берлина, Варшави, Відня		6:25	до Сучави, Жидачева, Кересмезе, Потутор			
	6:20	з Чернівців (Іцкан, Галацу), Чорткова		6:30	до Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний			
	6:50	з Брухович, щод. від 15. мая до 14. вер. вк.		6:43	" " дв. Підзамче			
	7:45	з Янова		6:35	до Лавочного (Пешту) Борислава, Дрогобича			
	7:40	з Підволочиск, Бродів на дв. Підзамче		8:30	8:40	до Кракова (Відня, Праги), Берлина		
	8:00	" " на дв. головний		2:55	9:00	до Лавочного, Хирова, Калуща		
	8:10	з Лавочного (Пешту), Калуща, Хирова			9:15	до Янова		
	8:15	з Сокала, Рави рускої			9:50	до Бельця, Сокала, Любачова		
	8:50	з Кракова, Відня, Праги, Берлина			10:30	до Чернівців, Потутор		
	10:25	з Ряшова, Любачова			10:40	до Тернополя, Потутор, дв. Під.		
11:55	з Станиславова (Кересмезе, Потутор)			2:40	10:57	" " дв. гол.		
1:10	з Лавочного, Калуща, Хирова, Борислава				1:25	до Янова від 1. мая до 15. вересня в не-		
1:23	з Янова					дїлю і сьвята		
2:20	з Підволочиск, Копичинців на дв. Під.				2:15	до Брухович від 15. мая до 14. вересня		
2:35	" " на дв. голов.					в недїлі і сьвята		
	3:14	з Брухович (15. мая до 14. вер. в нед. і сьв.)			3:05	до Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вер.		
	4:40	з Самбора, Стрия, Скольного (1/5—30.9)			3:15	до Янова щоденно від 1. мая до 30. вер.		
	5:11	з Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Під.			3:26	до Брухович щод. від 1. мая до 15. вер.		
	5:35	" " на дв. голов.			3:30	до Ряшева, Хирова, Любачова		
1:45	5:40	з Чернівців, Іцкан						
	5:50	з Кракова						
НІЧ								
	8:00	з Сокала, Бельця і Любачова		12:45	6:10	до Станиславова, Жидачева		
	8:04	з Брухович (15. мая до 14. вер. в нед. і сьв.)			6:20	до Кракова (Відня, Берлина, Варшави)		
	9:12	з Брухович (15. мая до 14. вер. в нед. і сьв.)			6:30	до Янова від 1. мая до 15. вер. будні дни		
	9:20	з Чернівців, Букарешту				з від 16. вер. до 30. цвіт. 1903. щоденно		
	9:25	з Янова (від 1. мая до 30. вер. в нед. і сьв.)			6:35	до Лавочного (Пешту), Калуща, Хирова		
					7:10	до Сокала і Рави рускої		
	8:40	з Кракова, Відня, Берлина, Ясела, Розвадова			8:16	до Брухович (15. мая до 14. вер. в нед. і сьв.)		
	2:31	з Янова (від 1. мая до 15. вер. в нед. і сьв.)			8:25	до Черемшля		
	10:03	з Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Під.			9:00	до Підволочиск, Бродів гол. дворець,		
	10:02	" " на дв. г. олов.			9:20	" " дв. Підзамче		
	10:20	з Лавочного (Пешту) Хирова Калуща			10:05	до Янова від 1. мая до 15. вер. в нед. і сьв.		
	10:50	з Тернополя, Грималова на дв. Підзамче			10:30	до Іцкан, Чорткова		
	3:14	" " на дворець головний			11:00	до Кракова, Відня, Варшави, Праги		
	8:35				11:10	до Підволочиск, Бродів дв. головний		
					11:32	" " дв. Підзамче		
					4:15	до Кракова, Відня, Праги, Самбора		
					5:50	до Брухович від 15. мая до 14. вер. щод.		

ЗАМІТКА: Пора нічна числить ся від 6 годяні вечером до 5 годяні 59 минут рано

Час середно-європейський різнять ся від часу львівського о 36 минут, а іменню 12 год. часу середно-європейського — 12 год. 36 мин. часу львівського. — Бюро інформаційне п. к. залізниць державних (ул. Краєцких ч. 5.) удїліне пояснень в справах залізничних, продає білети всякого рода і розклада їади.

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

Банку Гіпотечного

2 купує і продає

всякі

папери цінні

і МОНЕТИ

по найдешевшім курсі денним не числячи ніякої провізії.